

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LOS QUE MENJAN Y 'LS QUE DEJUNAN.

LA FORSA DE LA REPÚBLICA.

Tenim per la República francesa, més que simpatias, verdader carinyo de fills; que si com espanyols

adorem a la desgraciada Espanya, com republicans estimem ab tot lo cor a la gran nació, que a últims del sigle XVIII, va incubar y espargir per tot lo mon las ideas democráticas, y en las darrerias ja del present ha sapigut encarnarlas, per exemple y ensenyansa de tots, en la forma republicana.

Per aquest motiu no podem menos de seguir atentament la llarga y complicada crissis política qu' está atravesant aquella nació, inspirantnos lo mateix interès que si 's tractés de cosa propia. Fransa, en realitat, no es una nació aislada, es més bé una nació cosmopolita, qu' exerceix poderosa influencia sobre las ideas en tots los pobles del continent.

En aquest sentit elevat, casi desapareixen per sa propia petitesa, las principals causas de la crissis actual. L' acusació, més ó menos tundada, contra 'l gendre del President de la República; la impossibilitat en que s' ha trobat Mr. Grevy de constituir ministeri, davant de la negativa dels homes que capitanejan las distintas agrupacions republicanas de la Cámara; la dimissió del càrrech de president que se li ha obligat a presentar; los molts dias que ha deixat transcorrer, avants de ferho; las dificultats sobrevingudas per donarli successor; la incertitud de tots los homes polítics y hasta las insensatas amenassas de la dema-

gogia, pel cas de que 's realisés l' elecció de determinat personatge, tot aixó son núvols més ó menos negres y espessos, que si per un moment enfosqueixen lo cel de la República, quedarán arreconats a un cop de vent, lo dia que al país li donga la gana.

¿Hi há, per ventura, ningú que puga creure amenassada de perill imminent la República francesa?

No, 'l poble francés, tranquil espectador de las preocupacions obstinadas en que 's rebullen los homes públics, com si per un estrany fenómeno, haguessen perdut tots ells lo dó de acert, sab y compren que la República no ha de naufragar, porque si naufragués arrastraria la Fransa a un mal cent voltas pitjor.

¿O sinó diguin qui podria sustituhirla ab alguna ventatja? ¿La monarquia del Conde de París, escombrada per sempre, l' any 48, ab la gran corrupció que fomentava, y qu' es avuy una barreja informe y repugnant de tendencias liberals y de tendencias retrógradas, tant hipócritas las unas com las altrás? ¿L' imperi dels Napoleóns, enterrat també per sempre ab las innumerables victimas de la més desastrosa de las guerras y la més ignoble de las perfidias?

May los errors comesos y que pugan cometre 'ls republicans serán de tal calibre. La bandera de la monarquia y la del imperi, tenen tacas de llot y de sanch que may del mon arribarán a netejar-se. Podrán los seus escassos partidaris ser un element negatiu, un element de perturbació permanent; podrán aprofitar la ceguera de alguns republicans y la insensatés dels intransigents de l' extrema esquerra; podrán trabar ab insistencia la marxa dels governs republicans; pero per molts dificultats que la República passi, no lograrán realisar institucions y sistemas cayguts entre 'l despreci general, é incapacitats per fer la felicitat del poble francés; no alcansarán may a sobreposarse a la República, en l' esperit y la conciencia de aquella gran nació.

¿Qué no 'ls diu res, per ventura, lo mateix qu' está passant? Reyna una sensible desorganissació en las esferas del govern: lo primer magistrat de la nació se retira, deixant la dimissió en mans de un ministeri interi, derrotat per las Cámaras; los grupos parlamentaris están molt lluny de alcansar la desitjada inteligencia.... De manera, que ni 'l poder suprem, ni 'l poder executiu, ni 'l poder legislatiu tuncionan ab la deguda regularitat... Aquest estat de cosas arriba a prolongarse per espay de deu ó dotze dias, y ni 'l més petit desordre altera la pau pública, ni per un moment s' interrompt la calma, ni se suspunen los negocis, ni desapareix la confiança.

Si la maquina de governar está descomposta, lo qu' es l' organisme del país permaneix sa y robust. En mitj del desori gubernamental se celebran elecciones parcials en dos departaments, tinguts generalment per reaccionaris, y una inmensa majoria d' electors dona 'l triunfo als candidats republicans, sobre 'ls monárquichs. ¿Se necessita una proba més eloquent de la serenitat del país?

Si fos possible que una nació pogués viure y marxar sense haverhi govern, aquesta nació fora Fransa. Fins a tal punt l' han educada disset anys de llibertat republicana. ¿Quina diferencia entre la Fransa de avuy y la Fransa de la monarquia y sobre tot la Fransa abjecta y podrida del imperi!

Podriam equivocarnos; pero tenim la confiança absoluta de que passará la maror y se serenará 'l cel, així

que 'ls homes públics se fassan càrrech del gran exemple de moderació y serenitat qu' està donant lo poble francès, la massa compacta de aquest poble, que no s' ha de confondre ab unas quantas dotzenas de baladriers de ofici, ridiculs y sense influencia.

Los homes públics, ofegaràn avergonyits las petitas miserias que avuy casi 'ls inutilisan, y 's veurà tal volta, per primera vegada en l' historia, qu' en lloch de ser los homes públics los que ensenyan y dirigeixen a un poble, haurà sigut aquest poble 'l que haurà dirigit y ensenyat als homes públics.

Tal es la forsa, 'l prestigi y la beneficiosa influencia de l' educació republicana, quan ha posat fondas arrels en las entranyas de una nació. No ha lograt en molts sigles cap monarquia, lo que ab pochys anys ha conseguit una República.

P. K.

LA ESPASA D' ALCOLEA.

SONET.

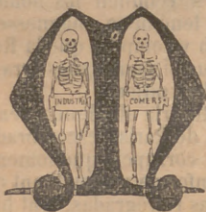
La entregá un oncle al seu nebot un dia,
encarregantli qu' eixa joya hermosa
guardés en son poder, sempre gloriosa
com quan del famós pont un jorn eixia.

Mes ¡ay! que lo nebot, per tonteria,
en profanar tan bella espasa gosa,
tan mal parada á cada instant la posa,
que l' oncle avuy no la conexeria.

Y per colmo de pena y desventuras,
l' ha entregada fa poch perque li esmolí,
després de rovellarla ab mans impuras,

á un esmolet de pa sucuat ab oli
que, vingut d' Antequera, ab mola tosca
en compte d' esmolarla encare l' osca.

MATA PARENT.

ols elements liberals de Barcelona se disposan á fer una manifestació en favor de la unitat italiana. Avuy que 'ls neos de tots los calibres se desviuhen per celebrar de una manera aparatosa las Bodas d' or del Papa, no es del tot inoportú que 'ls liberals recordin á una nació germana y amiga, que la causa dels neos no es la causa dels espanyols.

Dels acorts que 's prenguin sobre 'l particular, n' anirém donant compte en las columnas de LA CAMPANA.

A mitja senmana entrant publicarém l' Almanach. Si hém tardat una mica á donarlo á llum, se deu als molts caps que hem hagut de ligar per combinar una publicació digna dels nostres lectors, en la qual los magnífichs cromos y 'ls intencionats dibuixos de Pellicer, Apeles Mestres, Moliné, Mariano Foix y Miró alternan ab xispejants traballs en prosa y vers, suscrits per firmas acreditadas.

No 'ls dihém res més, sino que s' apressurin á comprarlo, per ser molta la demanadissa que 'n tenim, y després no n' hi haurá per qui 'n vulga.

Los conservadors se proposan protegir á l' agricultura, demanant un impost transitori de un 30 per cent sobre 'ls cereals y 'l bestiar. De la industria no 'n resan una paraula, com si ja no n' hi hagués.

La protecció pels uns y l' olvit pels altres, es una protecció funesta, mil vegadas pitjor que 'l libre-cambi. Si arribés á prosperar la idea dels conservadors, al protegir als agricultors y ganaders, se protegiria la fam dels treballadors industrials.

Con que, senyors conservadors, ó tots moros ó tots cristians.

Si aquí á Espanya tessem lo que han fet á Fransa; si aquí totas las immoralitats, totas las concussions, totas las prevaricacions, tots los nepotismes, fossen objecte de procesos criminals, encausant á tothom que estés tacat de sospita, desde 'ls més alts als més baixos ¿qué 'ls sembla, hi hauria feyna?

¡Alsa polítichs de la Restauració! ¿No copiém sempre totas las modas de Fransa? ¿Donchs á qué deternirnos? Cops al bulto y establim á Espanya aqueix can-can, que ja no es com lo del imperi, una indecencia; sino que sent republica resulta 'l can-can de la moralitat pública.

Nó 'ns hem ocupat fins ara de la qüestió del Canal de Urgell, perque, ab franquesa, no hem lograt férnorse'n prou capassos. En qüestions litigiosas sol dirse la veritat á mitjas, y no sempre ajuntant las dos mitjas veritats se logra coneixe la veritat entera, perque acostuma a fer més bulto l' apassionament que la freda rahó.

Aquí 's tracta dels interessos de una societat que va sacrificarse per facilitar á una comarca extensa ab los beneficis del regadiu, en pugna ab los interessos dels propietaris de las terras regadas. Si respectables son los uns, respectables també son los altres, y si 's trobés una solució conciliadora que logrés armonisarlos, tothom hi guanyaria.

Desesperats los obrers de las tres classes de vapor, sense feyna, tractavan de dividir-se en comissions y sortir als carrers á implorar la caritat pública. Al saberho D. Francisco de Paula, va tenir un disgust de mort, y á fi d' evitarho 's va comprometre á repartir la sopa als treballadors sense feyna. Vels'hi aquí una ocasió oportuna per donar un empleo digne als rosegóns dels apats y tiberis, que á cada punt se donan en la casa gron.

¡Quánta miseria! ¡Miseria física entre 'ls pobres treballadors! ¡Miseria moral á la casa de la Ciutat!

Prenguin nota 'ls que s' interessan per aqueix esclat de prosperitat que reyna actualment á Espanya.

Á la provincia de Cuenca hi ha 16,000 fincas embargadas; á la de Lugo, 6,000; á Burgos 10,000 familias estan apremiadas per no haver tret la cédula; á Cadiz 30,000; als pagesos de Almeria, los hi embargan fins la paella (fregits com estan, per qué la necessitan?); y 'ls de Torrelavega (Santander) després de haver agotat las patatas, ara menjan mill y blat de moro com las gallinas.

¡Qui sab! Póser ab aquesta alimentació, los espanyols algun dia farém ous, y menjarém truyta.

Avants de obrir las Corts, en Sagasta va passar revista á la majoria.

Y va dir que tot va bè, que tot marxá, que la nació está tranquila, que may hi havia hagut tanta quietut com ara.

¡Tira peixet, ja ho crech! Com que la malalta ja no pot dir faba!...

Va parlar també dels compromisos del partit; de la fórmula de 'n Montero Rios y de l' Alonso Martinez, de que tot se anirà fent de mica en mica, de manera que 'l dia del judici á tres quarts de set del vespre tothom estigui content.

En quan á la mala administració, va dir que tots los partits ne tenian la culpa.

¡Alto!

Tots los partits monárquichs, Sr. Sagastu, y especialment los que han governat al pais desde la Restauració ensá.

Los republicans vam remenar las cireras poch temps y ab molt cuydado... En cambi, tant vostés com los conservadors, no han deixat més que 'ls pinyols, y si avuy aquests son molt durs de rompre, la culpa es de vostés, no de nosaltres.

Es precis que parlém clar. Que aixó de dir jo 'n tinc la culpa; pero també la tens tú, resa pels monárquichs no més y no pels republicans.

S' están derribant las antigas presons de la Ciutadela, construhidas en temps de Felip V, de odiosa memoria per tots los catalans.

En lo derribo no hi valen picots; las parets son fortas y groixudas y ha sigut precis apelar á las barrinadas.

Si las llágrimas dels martirs de la llibertat no van lograr estovar aquellas pedras, la expansió de la pólvora las fa saltar á trossos.

¡Gloria al progrès!

En Camacho tractava de ferse conservador; pero aquests van negarse á admetrel.

¡Pobre Camacho! Ja no li queda més que un recurs. Entrar en la farmacia reformista.

En calitat de manxiula.

La política reformista sempre es la mateixa. Amenassar y acte seguit anarse'n á palacio á oferir los seus respectes á la reyna regent.

Política de criaturas. Fer enfadar al pare y ajonellarse desseguít demanantli perdó, ab las llágrimas als ulls.

Y aixis pretenen alcansar lo poder! Que vajan creixent, y quan sigan més grans, si fan bondat y son més formals, ja 'n parlarem.

Los correus d' Espanya jutjats pels estrangers.

Á Lió, á Marsella y altras poblacions de Fransa s' está suscribint una exposició fent presents los grans perjudicis que ocasiona al comer lo mal servey dels correus d' Espanya.

Á Austria s' ha posat un avis al públich recomenant que no 's fihin valors als correus espanyols.

Á Gibraltar, un' altre avis pèl mateix istil.

Y á Tànger ¡fins á Marruecos! n' han publicat un' altre.

¡Tres grataps d' honra per Espanya!

Los diputats y senadors arriban á Madrid verdaderament desconsolats del estat de las provincias.

Tot está paralísat, no corra un quarto, no hi ha feyna en lloch, y 'ls que poden fugen y emigran al extranger. Pero aixis y tot no esperin cap mida salvadora.

Madrid es la terra del olvit. Desde allá no 's veuhen miserias.

Entre la capital y las provincias s' hi extén un núvol format pèl fum que s' escapa de la cuyna del pressupuesto.

LOS REFORMISTAS.

De tots los partits polítichs que 'ns rodejan, cap tan guapo, tan ocurrent, tan chulapo y tan salat com aqu' t.

Podrá no tenir programa, ni bandera gran ni xica; pero lo qu' es de palica ne gasta... més qu' en Moret.

Los seus apó-tols se diuhen reformistas per essencia, demócratas de conciencia y libera's... hasta allá.

Y en lo fons del cor, se 'n burlan ab tota la seva gracia de la santa democracia... y del qui la va fundá.

Entre ells hi ha antichs progressistas ab més fam que no pas fama, conservadors de camama y rojos arrepentits.

Quan tots parlan, no hi ha orella que soporti la horrorosa discordancia tumultuosa que resulta dels seus crits.

Posats á portá á la práctica son títol de reformistas, las aberracions més tristas tenen defensors en ells.

Tot ho aceptan, tot ho apoyan ab rabons impenetrables y arguments irrefutables, agafats tots pels cabells.

Si 'l seu general Palacios té 'l mal gust de propassarse, ells, en compte de callarse com seria natural, li cantan himnes de gloria, donantli llustre y més llustre, y li diuhen home ilustre y distingit general.

Si 'l govern camina, guerra contra aquesta caminada; si está quiet, altra vegada guerra contra la quietut. Lo gran que es fè 'l reformista, veure si s' arriba á l' olla y probar qu' entre la colla no hi ha ni un manco ni un mut. Segons ells lo blanch es negre, lo qu' es vritat es mentida, lo curt s' engrandeix de mida y lo qu' es gran se fa xich. Lo sentit comú, al sentirlos, avergonyit se sofoca, y 'l dret en la seva boca vé á tornarse un embolich.

Han fet la lògica á micas, deixantla del tot estática; han reformat la gramática, alló, lo que 's diu al pé. En fi, que aquests reformistas, si un dia 's clavan de nassos á reformar, son capassos de reformá... á Deu del cel.

C. GUMÁ

L' ARCALDE DE VALLS.

ER obra y gracia del Sr. Sagasta que fa l' orni, del governador civil de Tarragona que fa 'l tonto, y del diputat á corts senyor Ballester y del diputat provincial Sr. Cabestany que volen té 'l cacique á tota costa, la ciutat de Valls está passant los set càlzers de amargura, y sufrint mort y passió baix lo domini de un arcalde que ha tirat resoltament la capa al toro.

Lo Sr. Avellá, que aixis s' anomena, sigué l' únich candidat que sorti elegit, y encare per minoria, en las últimas elecciones, á pesar de lo qual una Real Ordre va entregarli la vara, qu' en las sévas mans no es simbol de autoritat, sino assot de una població morigerada. ¡Y quin assot viva Cristo!

Per l' arcalde de Valls no hi ha més lley que la seva santíssima voluntat; no hi ha majoria de Ajuntament que prengui acorts, si ell s' obstina en no complirlos; no hi ha periodista que s' atreveixi á assistir á las sessions públics á pendre notas, si ell aixeca la vara per rompreli una costella; no hi ha regidor que puga fer us de la paraula, si á n' ell se li antoixa pegar campanillasso y alsar bruscament la sessió, faltant al mateix temps á la lley, al seu deber y á la bona criansa.

Y dóngas per content lo regidor que 's véu interromput aixis en lo seu dret, si 'l famós arcalde, no prén quatre homes de la guardia negra, que 'ls dias de sessió 's reconcentra en la Casa consistorial ab gran aparato, y no mana fusellarlo alli mateix, sobre la marxa.

Perque han de saber que l' arcalde de Valls, no content ab encausar per un tres y no res, á tot vitxo

vivent, inclús als regidors que, en compliment de acorts de la corporació municipal, van a visitar un edifici y 's troban encausats per allanament de morada; l'arcalde de Valls sosté una verdadera patuleya, més que guardia organisa, qu' es l' espant de aquella població.

Entre tant lo terme que la per vigilar, y 's remats penetran sense obstacles en las fincas donantse la rara casualitat de preferir las fincas dels adversaris del Arcalde, com si l' herba y hasta las plantas d' ellas fossen més sabrosas.

No acabariam si haguéssim de enumerar las tropelías que a mansalva se cometen en aquella població, desde que 'l Sr. Avellá, empunya 'l garrot.

Minada la ciutat de Valls, com casi tota la provincia de Tarragona, per las dissensions surgidas entre en Torres y en Canyellas, passariam sense dir res, si sols se tractés de cábalas y pecadets venials. Desgraciadament la cosa ha adquirit proporcions que indignan y esparveran, y no seria difícil—si aixó continuava—que algún día tingués de lamentarse una catástrofe.

Vosté pot evita-ho, Sr. Sagasta. Recordis de quan era redactor de la Iberia y 's govèrns moderats lo perseguían encarnissadament, y pensi que casi la totalitat dels vehins de Valls se troban en lo cas en que vosté 's trobava llavors, y que tota la sanya, tota la arbitrariedad, tota la barra dels antics moderats están reconcentradas en l' arcalde Avellá.

Cás de que no pogués obrar per sentiments liberals, sería menester obrar per sentiments humanitaris. Una plaga se sufreix, mentres hi ha paciència. Y la plaga de Valls cada dia apreta més, y la paciència, ja está, segons me diuhen, a punt de agotar-se.

No li sembla, D. Práxedes, que ni en Torres, ni en Canyellas, ni 'ls diputats Ballester y Cabestany valen més que la tranquilítat, lo repós... y hasta 'l bon nom de una ciutat honrada y laboriosa?

P. DEL O.

—¿Sabs ahont treballa Martí en Carlets. lo retratista?

—Segons un va dirme ahí, treballa al carrer del Pi, á sobre de una modista.

PEPET D' ESPLUGAS.

Preguntant quants anys tenia l' Enriquet á una minyona,

va dirli ella molt guassona:

—Vaja, Enrich, quants me 'n faria?

PEPET DEL CARRIL.

Al davant de ca 'n Sagarra un xicot bastant panarra que un bras y un peu li faltava, rodejat de gent ballava al compás de una guitarra.

Y extranyant molt un xicot que ab un peu fés tant gros bot, deya á un altre qu' era allí:

—Que vols que 't diga, per mi aquest home no hi es tot.

J. STARAMSA.

STÁ a punt de publicarse un periódich, que será órgano, ú orga, com diu La Renaixensa, del ministre de la Guerra.

Y veurán com may s' haurá aplicat ab més justicia 'l mot de la Renaixensa, perque 'l periódich aqueix será orga... y orga de rahons.

A no ser que 's limiti á ser paper d' embolicar reformas militars.

¿Que no ha saben? A Antequera, patria felis del home de la barra, acaba de descubrirse, segons diuhen, una mina de plata.

¡Terra felis aquella!... Perque desde 'l dia qu' en Romero Robledo va dedicarse á la politica, la ciutat de Antequera ve explotant una mina inagotable de llautó. Y com si aixó fós poch, ara 'n troban una de plata.

¡Pero qué volen que 'ls diguil... Me sembla que avuy las minas de plata no 's troban aixis com aixis... ¡Oh y á Antequera! Aixis donchs no 'ns fem massa ilusions... Escollin: ¿qué no podria ser, que després de mirarho bé, resultés una mina de plata Ruolz?

Totas las missas que van celebrarse per l' etern descans de Alfonso XII, van ser costejudas pels reformistas.

Los reformistas son terribles, y en materia de reformas no 's paran en barras. En proba de aixó ara 's dedican á reformar refrans. En lloch de «A ti te lo digo suegra para que lo entiendas nuera», los reformistas

diuhen: «A ti te lo digo difunto, para que lo entiendas viuda.»

Y lo més trist es que á pesar de tantas missas, no 'ls deixan ni sisquiera escorrer las canadellas.

En Romero Robledo está decidit á fer en las Còrts una enérgica campanya en favor de la moralitat política y administrativa.

Entenémnos: ¿en favor de la moralitat política y administrativa, ó bé en favor de la barra?

Al arribar lo general Palacios á Madrid, los reformistas van anarlo á rebre en correcta formació.

Y es fama que alguns que fa temps que no tenen céntims per comprar una mala cajetilla d' estanch, li van dir al baixar del tren:

—¿Qué porta puros de Puerto-Rico?

En Romero Robledo havia preparat la recepció. Lo mateix home que va preparar la manifestació dels telégramas de felicitació á la regent; lo mateix home que va preparar la manifestació de las missas per l' etern repós de Alfonso XII; lo mateix home, en fi, que prepara sempre todas las moixingangas.

¿Y aixó es un jele de partit? ¡Y cá! Aixó tot lo més, es un cabo de comparsas.

Lo general Palacios, al arribar, celebrá una llarga entrevista ab en Lopez Dominguez y ab en Romero Robledo. ¿Qué van acordar?

No se sab. Tal vegada acordarian que 'l Tirano de Puerto Rico, 's posaria malalt, per no tenir que veure's las caras ab lo govèrn.

Y desde llavors no ha sortit de casa.

Lo general Palacios, per veure als jefes del seu partit, té salut per vendre; pero per veure 'ls jefes del govèrn y donar comptes de la seva conducta... diu que sua.

Los carlins s' han quedat sense Cervero, aquell mestre de ortografia, que 's comprometia á alzar 90 batallons, en un tancar y obrir d' ulls. Lo rey de las húngaras l' ha desauciat, y ell se ha retirao á la vida privada.

Avuy predominan las tendencias pacíficas y legals dintre del safreig carlista. No faltaria sino que 'l héroe del As d' oros, cap á sas vellesas, se tornés mestis.

¿Vostés creuran que aquest cambi radical es fill de una alteració de caracter patològich?

Donchs s' equivocan de mitj á mitj: es una malaltia si; pero en ella no hi tenen res que veure 'ls metjes: qui hi té que veure, si per cas, son los dentistas.

Al mónstruo del carlisme, precisament ara que li han caygut todas las dents li comensan á sortir los caixals del seny, que son los únichs que li quedan per mastegar la tallada, que algu li regala, per ferlo estar quiet, dintre del cau.

Paraulas de 'n Cánovas:

«La oposició que farem los conservadors al govèrn, será templada.»

Vaja, D. Práxedes, no pot queixarse: los conservadors tractan de afeytarlo ab aygua tebia. Més val aixis que ab aygua freda ó ab aygua bullenta.

Lo compte de la cera gastada en la serenata ab que l' Ajuntament de Tarragona va obsequiar al arxiduch Carlos Esteve, puja 900 pessetas.

¿Creurian, tarragonins, que 'm sembla que 'ls enceran?

Diu un telégrama:

«Lo Sr. Sagasta y 'l Sr. Balaguer han celebrat una llarga conferencia.»

Los polítichs de Madrid se han estat trencant lo cap, buscant qué dimontri poden haver tractat en aquesta conferencia.

Jo, desde aqui, crech endavinarho.

D. Victor haurá demanat á D. Práxedes que li cedeixi las reformas políticas per durlas al Museo de Vilanova y Geltrú.

Crech que volen reformar lo partit de 'n Romerito, y aixis com es reformista llavors será reformista.

Se conta qu' entre 'ls regalos que va rebre D. Anton, hi havia una hermosa capsa plena de confits... de plum.

Quan á la Ciutat del Comptes en Romero va venir, per rentar sas trepitjadas ploguè vint dias seguits.

J. STARAMSA.

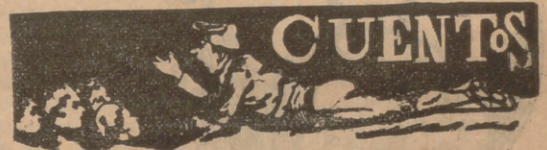
¡¡¡GANANING, GANANANG, GANANING!!!

¡Are, are, are! ¡Ja ha arribat l' hora!

pera 1888

Sortirà á mitjos de la senmana próxima. Los correspondents que no vulgan quedar-se sense, ja cal que comensin á fer las demandas.

En una taula de café, 's parla de un autor bunyol qu' escriu las obras ab los peus.

—Donchs á mí no 'm desagrada, diu un compositor: tant es aixis que li tinc fa temps encarregada una sarsuela. L' únich que sento es que may acaba de portá-mela.

—Ni te la portará, jo t' ho aseguro—diu un dels de la taula.

—Y aixó?

—Qué no sabeu que fa molt temps qu' está impossibilitat de agafar la ploma?

—Y donchs, que t'?

—Un unyero al dit gros del peu.

Una frase de Dumas pare:

Encomiava un dia 'ls mérits de un metje marsellés, davant de molta gent y deya donantli copets á l' espatlla:

—Oh, aquest doctor es un gran home. Mirin, ja poden dirho per tot, desde qu'ell visita s' ha tancat un hospital...

—Gracias... gracias... interrompia 'l metje esponjantse de satisfacció.

—Pero, home, deixim acabar, afegí 'l célebre novelista. S' ha tancat un hospital y s' han obert dos cementiris nous.

Un doctor molt conegut, se dedicava á embalsamar cadavers.

Vaya un home més laboriós, deya un conegut seu: ell mateix s' enquaderna las sevas obras.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Berlin, 2.

La pau está assegurada d' un modo tan positiu, que 'l canceller per tot diu que t' la espasa desada. Com per probar que 'l temps es pacífich, seré y brillant, actualment s' están formant... quaranta batallons més.

Dublin, 1

Continúan las rahóns los motíns, las tropelías, los crits... y las averías en los caps dels polissóns.

Madrid, 2.
En Sagasta s' ha llevat,
ha pres llet y xacolata,
ha fet un passeig a pata
y després... ha descansat.

Viena, 2.
Tranquilitat y alegria,
la situació està molt clara:
los tallers d' armes per ara ..
ja van de nit y de dia.

Roma, 2.
Tota esperança s' ha fòs,
Papa y Rey no s' avindran:
gos y gat, pues, seguirán
com sempre, com gat y gos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pis-to-la-da.
2. ANAGRAMA.—Ricardo-Corrida.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Santa Coloma de Farnès.
4. ROMBO.—

M
L L O P
L L O R E T
M O R A T I N
P E T R A
T I A
N

5. GEROGLÍFICH.—Del dit al fet hi ha gran tret.
Han endevinat totes las solucions los ciutadans Jo-
seph Montes, P. Ramogosa, J. Sugranyes Urpi, Dos
Ase y Suter, Furor y C.; n' han endevinadas 4 Ri-
pia, n' 2, J. T. Anguila, Padrell de Reus, R. M. Frare
Llech Xanapota, y Llamps y Trons; 3 A. C. y Barre-
tina, Carolina y Ernesto, T. Burgay, R. Castellá y
Carme R. y P.; 2 Pau Matallops, L. Pitarreta, J. Coca y

Coca, El más embustero, y Tenorio de las Criadas y 1
no més Un Vinatayre, C. F. C. y Sol de Montjuich.

XARADA.

D. Segona-tres Primera
Carrer de Sant-Tersa-dos
TOTAL.

La direcció de la carta
fàcilment la trobarás
bastará tant sols que 't digui
qu' es un poble catalá.

Ego Sum.

MUDANSA.

De un brut y tonto xicot
no t' n pensis tot tot tot.

TRENCA-CLOSCAS.

LA FRANCISCANA 1E VI DOLS.

Formar ab aquestas lletas degudament combinaias
lo titol de una comedia catalana.

BRUNO DURÁN.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Lo que nosaltres volém.
- 5 9 1 5 2 1 7 9.—Un es'abliment.
- 8 9 3 2 6 6 9.—Una carrera.
- 8 9 1 1 7 6.—Un vehicul.
- 9 5 1 7 6.—Part del any.
- 8 9 3 9.—Prenda de vestir.
- 8 9 3.—Part del home.
- 3 9.—Aliment
- 9.—Una vocal.

P. COLPK.

GEROGLÍFICH.

I : I

PAU MATALLOPS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. Sagalés, Carme Blas, C. F. C., Soli Mochlla y C.,
L. Pitarreta, Oslec. G., E. Burgay, J. Papanatas, A. C. y Barretina,
Xanapota, Pau Roig y Orpi, Ripia n' 2, Ex-sagrista de Sant Jaume,
R. dels Tous, J. Surroí, F. Pons, Caballero de Gracia, J. M. F. de
petits, Mel, Pel, Tel, Altort J., Sir Crispian, J. J. J., Un Ratoli,
Odracir Sam, Mata-morts, Toro-cebat, R. Bertran Ferrer y Do-
minguet T.: *Dispensin, lo que 'ns envian aquesta senmana no fa
per casa.*

Ciutadans Taixonera, Dos Ratas de Reus, Tenorio de las Criadas,
El más embustero, Dos Ratas, Rafel Alonso y C., P. Villacampa,
J. Coca y Coca, Pau Matallops, Carme R. y P., Pau de la Llastima,
M. de las arengadas, R. Castilla, Carolina y Ernesto, Llamps y
Trons, Frare Llech, J. T. Anguila, Dos Ase, P. Ramogosa, J. Mon-
tes, A. Gibert, J. Staramsa, Xicot com cal, Un Bemol, Nen y Non,
Chemod, Suter Furor y C., Chulillo, Pa ó Amor, Japet de l' Orga,
Picio Adam y C., L. Lopez y Lopez, Frare Embullit, Angel de la
Guarda, J. F. Gavires, Pacollindo, D. Bartrina Cubinya, Lord Where
Well, Cansadías, Cabo Xinxilla, Un Sarraleneh, Andalus y Sal-
doni de Vallcarca: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Clutada E. Sala y Planas: Encare no van prou bé. Celebrarém
que un dia n' envihí de millors.—Follet: Gracias per l' envio: de
las tres las dugas van molt bé.—Capellá pre-histórich: No s' impa-
cienti, que farém lo possible per complaurel.—Mata-parent: Los
sonets molt bé: la poesia es fluixa.—P. Talladas: Ben versifical
ja ho es; pero 'l género es vell. Aixó tocant a la primera poesia: los
«Cinch sentits y 'l Sonet» estan millor: y dels epigramas n' apro-
fitarém algun.—E. Garcia: També esta ben versificada la de vosté
y també es fluixa.—S. Ust: Aceptat lo que 'ns remet.—A. Pallejá:
¿Que 'n treu de enviar cosas copiadas?—J. Piquet: Gracias, gracias
de tot.—E. G.: Certs actes de la vida privada no poden tractarse
ab tant desentado.—C. de Barril: Los versos no van prou bé y la
xarada es defectuosa.—B. A. y F. (Arenys de Munt): Malament pot
probarse lo que passa entre un capella y una penitenta en lo con-
fessionari: per aixó es que no podem parlarne.—J. V. (Cornellá):
Lo que 'ns comunica no te prou interés, y apart de aixó 'ns falta
l' espay per ocuparnose'n.—J. Cap: La poesia «Una satisfacció» es
massa íntima y no interessaría als lectors: lo sonet va bé. 'Ns
alegrém del seu restabliment.—Cucaracuch: Aprofitarém algun epi-
grama.

LOPKZ Kantor —Hambia del Mrtj. 20

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 33.

UN ESMORSÁ Á LA FRANCESA.

¿Qué 's proponen los intransigents trinxant als homes més notables de la República francesa? Res de bó: engreixar
als monárquichs.